

Això no és una queixa, és un crit d'ocell rapinyaire. Irisat i intranquil. Un petó en una cara morta.

Escric com si hagués de salvar la vida d'algú. Probablement la meva pròpia vida. Viure és una mena de bogeria que la mort provoca. Que visquin els morts perquè vivim en ells.

De cop i volta ja no cal que les coses tinguin sentit. En tinc prou amb ser. ¿Tu ets? Estic segur que sí. El no-sentit de les coses em fa esbossar un somriure de complaença. Segurament tot ha de ser el que és.

Avui fa un dia de res. Avui és zero hora. ¿Per casualitat existeix un número que no és res? ¿Que és menys que zero? ¿Que comença en el que mai no ha començat perquè sempre era? ¿I era abans de sempre? Em lligo a aquesta absència vital i rejoyeneixo completament, al mateix temps integrat i total. Rodó sense inici ni fi, soc el punt abans del zero i del punt final. Del zero a l'infinit camino sense parar. Però al mateix temps tot és tan fugaç. Sempre he sigut i tot

seguit deixava de ser. El dia transcorre a fora sense més ni més, i hi ha abismes de silenci en mi. L'ombra de la meva ànima és el cos. El cos és l'ombra de la meva ànima. Aquest llibre és la meva ombra. Demano permís per passar. Em sento culpable quan no us obeeixo. Soc feliç a deshora. Infeliç quan tot-hom balla. M'han dit que els esguerrats són feliços, de la mateixa manera que els cecs estan contents. El que passa és que els infeliços es compensen els uns amb els altres.

La vida no ha sigut mai tan actual com ara: ve d'un fil que ja sigui el futur. Per a mi el temps vol dir la disgregació de la matèria. La podridura del que és orgànic, com si el temps tingués com un cuc dins d'una fruita i se li anés menjant tota la polpa. El temps no existeix. Allò que anomenem temps és el moviment d'evolució de les coses, però el temps en si mateix no existeix. O bé existeix immutable i a través d'ell anem d'un lloc a l'altre. El temps passa massa de pressa i la vida és molt curta. Aleshores —per no ser engolit per la voracitat de les hores i per les novetats que fan que el temps passi de pressa— cultivo un cert avorriment. Assaboreixo, així, cada detestable minut. I també cultivo el buit silenci de l'eternitat de l'espècie. Vull viure molts minuts en un sol minut. Em vull multiplicar per poder arribar fins a àrees desèrtiques que donen la idea d'immobilitat eterna. En l'eternitat no existeix

el temps. La nit i el dia són contraris perquè són el temps, i el temps no es divideix. A partir d'ara el temps sempre serà actual. Avui és avui. Em meravella, i alhora em desconcerta, que se m'hagi donat tant. I demà tindrà un altre cop un avui. Hi ha un punt de dolor i sofriment pel fet de viure l'avui. El paroxisme de la més fina i extrema nota de violí insistent. Però hi ha el costum i el costum anestèsia. El fibló d'abella del dia fluorescent d'avui. Gràcies a Déu, tinc alguna cosa per menjar. El pa nostre de cada dia.

Jo volia escriure un llibre. ¿Però on són les paraules? Se n'han esgotat els significats. Ens comuniquem amb les mans com si fóssim sordmuts. M'agradaria que em donessin permís per escriure, amb so agrest i musical, les romanalles de la paraula. I deixar de ser discursiu. Així: pol·lució.

¿Escric o no escric?

Saber deixar-ho córrer. Abandonar o no abandonar: aquesta és molt sovint la pregunta que s'ha de fer un jugador. L'art d'abandonar no s'ensenya a ningú. I no és gens estranya la situació angoixosa d'haver de decidir si té cap sentit continuar jugant. ¿Seré capaç d'abandonar dignament? ¿O soc d'aquells que continuen esperant tossudament que passi alguna cosa? ¿Com, per exemple, la mateixa fi del món? ¿O el que sigui, com la meva mort sobtada, hipòtesi que tornaria superflu el meu desistiment?

No vull apostar amb mi mateix a veure qui arriba primer. Un fet. ¿Què és el que es converteix en un fet? ¿M'he d'interessar per l'esdeveniment? Em pregunto si m'he de rebaixar fins al punt d'omplir les pàgines amb informacions sobre els “fets”. ¿He d'imaginar una història o donar ales a la inspiració caòtica? Hi ha un excés de falsa inspiració. ¿I quan ve la de veritat i en prenc coneixement? ¿És massa horrorós voler acostar-se al cor mateix del límpid jo? Sí, i és quan el jo deixa d'existir, de reivindicar res, de formar part de l'arbre de la vida —i és per això que m'escarrasso a assolir-ho. Oblidar-se de si mateix i, tot i així, viure intensament.

Tinc por d'escriure. És massa perillós. Qui ho ha intentat, ja ho sap. Hi ha el perill de remoure tot allò que està ocult —i el món no es troba a la superfície, sinó ocult dins les seves arrels submergides en les profunditats del mar. Per poder escriure m'he de col·locar en el buit. És en aquest buit on existeixo intuïtivament. Però és un buit terriblement perillós: tant, que n'arrenco sang. Soc un escriptor que té por dels paranys de les paraules: les paraules que dic n'amaguen d'altres. ¿Quines? Potser les diré. Escriure és una pedra llançada a un pou ben fondo.

Meditació lleugera i tendra sobre el no-res. Escric gairebé completament alliberat del meu cos. És com si levités. El meu esperit és buit de tanta felicitat. Tinc una llibertat íntima que només es pot comparar

al fet de cavalcar sense destí camps a través. Estic lliure de destí. ¿Pot ser que el meu destí sigui assolir la llibertat? Al meu esperit no hi ha cap arruga, sinó que s'esplaia en lleus escumes. Ja no em sento assetjat. Això és la gràcia. Escolto música. Debussy fa servir l'escuma del mar quan mor a la platja, quan flueix i reflueix. Bach és matemàtic. Mozart és el diví impersonal. Chopin explica la seva vida més íntima. Schoenberg, a través del seu jo, ateny el clàssic jo de tothom. Beethoven és l'emulsió humana en tempesta desfermada, que busca allò diví i tan sols ho aconsegueix en la mort. Pel que fa a mi, que no demano música, només arribo al llindar de la paraula nova. Sense gosar exposar-la. El meu vocabulari és trist i de vegades wagnerià, polifònic i paranoic alhora. Escric d'una manera molt senzilla i molt despullada. És per això que fa mal. Soc un paisatge gris i blau. M'elevo en la font seca i la llum freda.

Vull escriure esquàlid i estructural com el resultat d'escaires, de compassos i dels angles aguts d'un estret triangle enigmàtic.

“Escriure” ¿existeix per si mateix? No. Només és el reflex d'una cosa que pregunta. Treballo amb l'inesperat. Escric com escric sense saber com i per què —ho faig per fatalitat de veu. El meu timbre soc jo. Escriure és una indagació. Just això.

¿És possible que em traeixi? ¿Que desvii el curs d'un riu? He de confiar en aquest riu abundant. ¿O bé

hi he de posar una barrera, en el curs d'un riu? Intento obrir les comportes, vull veure com l'aigua raja amb ímpetu. Vull que cada frase d'aquest llibre sigui un clímax.

He de tenir paciència, perquè els fruits seran sorprenents.

Aquest és un llibre silenciós. I parla, parla fluixet.

Aquest és un llibre fresc, acabat de sortir del no-res. Tocat al piano delicadament i fermament, i totes les notes són clares i perfectes, les unes separades de les altres. Aquest llibre és un colom misatger. Escric per al no-res i per a ningú. Si algú em llegeix ho farà pel seu compte i risc. No faig literatura: només visc segons el pas del temps. El resultat fatal de viure és l'acte d'escriure. Fa tants anys que em vaig perdre de vista que no sé si m'he de buscar per trobar-me. Tinc por de començar. De vegades existir em fa venir taquicàrdia. Em fa molta por ser jo mateix. Soc massa perillós. Em van donar un nom i em van alienar de mi mateix.

Tinc la sensació que encara no escric. Tinc en ment i vull una llengua més fantasiosa, més exacta, amb més entusiasme, que faci espirals en l'aire.

Cada nou llibre és un viatge. La pega és que és un viatge amb els ulls tapats, davant d'uns mars mai abans revelats. La bena als ulls, la por de la fosca és total. Quan estic inspirat, em moro de por perquè

sé que tornaré a viatjar tot sol cap a un món que em repel·leix. Però els meus personatges no en tenen cap culpa, i els tracto tan bé com sé. No venen d'enlloc. Són la inspiració. La inspiració és una bogeria. És Déu. El meu problema és la por de tornar-me boig. M'he de controlar. Hi ha lleis que regulen la comunicació. La impersonalitat n'és una condició. En general, la separació i la ignorància són el pecat. I la bogeria és la temptació de ser totalment el poder. Les meves limitacions són la matèria primera amb què s'ha de treballar quan no s'assoleix l'objectiu.

Visc en carn viva. És per això que miro de donar una pell prou dura als meus personatges. El que passa és que no me'n surto i els faig plorar perquè sí.

¿Arrels que es mouen soles, que no estan plantades, o l'arrel d'una dent? Perquè també deixo anar les meves amarres: mato el que em traspals, i tot allò que és bo i dolent em traspals. Vaig, tant sí com no, a la recerca d'un món que és dintre meu. Escric per deslliurar-me de la difícil càrrega de ser un mateix.

En cada paraula batega un cor. Escriure és justament aquesta recerca d'íntima veracitat de vida. Una vida que em traspals i em deixa el cor tremolós i patint el dolor incalculable que sembla necessari per al meu creixement. ¿Creixement? Fins ara he viscut sense!